Avatar. Avader

Sybren Polet

bron
Sybren Polet, *Avatar. Avader*. Wereldbibliotheek, Amsterdam 2006

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/pole001avat01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

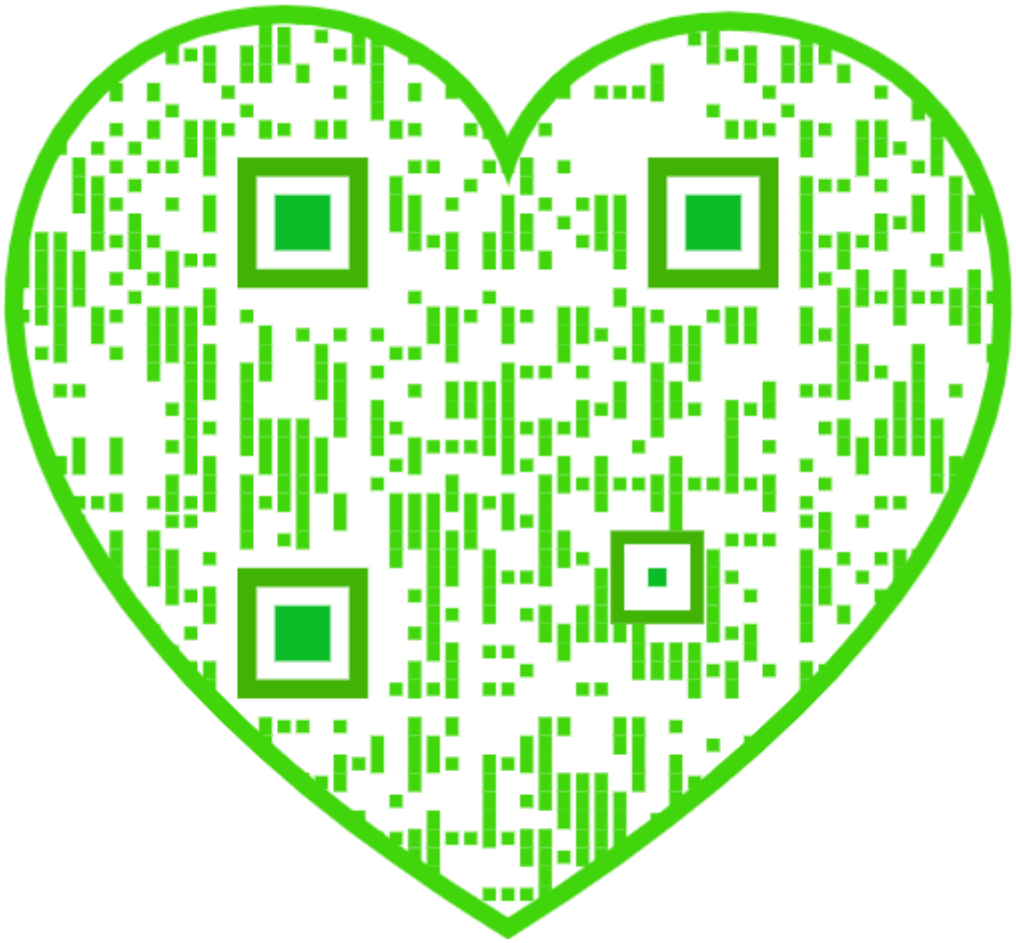

aant.

Eppur' mi muovo.
En toch beweeg ik.

No hay caminos, hay que caminar.
Er zijn geen wegen, ga maar op weg.

I<u>**aant.**</u>

Binnenstebuiten

Denkend aan Escher

Weermannetje.
Je loopt bij jezelf
in & uit.

Erbinnen is het soms zo vredig
dat je je hart
kunt horen stilstaan.

Erbuiten: trappen
naar nergens & overal.
Ontwenteltrappen.
Eén ingang, duizend uitgangen.
Venster in venster.
in venster

Je weet nooit wat je ontziet.
En ziet, in aanbidding,
een beeldschoon vacuümbeeld.

Wie weet
word je nog eens
een lichtbeeld.

Mimetisch

Toen de anekdote was overgedreven
leek de wereld even ontheemd.
Een abstracte glimlach verlichtte ons één moment
en realiseerde zich (verder in ons).
Je bootste
een tijdgod na, vol vergetelheid en geestverwantschap,
die - in een ander - alarm sloeg,
bekommerd om een dreigende woordspeling.

En tot je schrik wordt alles normaal.

Een ontheemde feniksvogel
daalt neer op je hoofd, schudt
zijn veren, legt een windei.

Een groot kloppend hart pulseert zichtbaar
onder de huid van de aarde.
Haarstruiken als vibrerende hersengeweien.
Rondcirkelende ooglenzen.

En jij, lief organisme, ik boots je na,
boots je na.

Een mijlenlange trein van vraagtekens

Aarde, krioelend van nakomertjes.
Je plant jezelf blindelings voort
in een bloedeigen evolutie.

De realiteit dringt langzaam tot je door,
dringt langzaam ín je door:
rivierarmen als haarvaten, dorpen
als kloppende harten, behaarde hoofdschedelheuvels,
wijdopen oogmeren.
Meelevend landschap,
zo goed als slaapbaar. Je plant je er slapend in voort.

Een losse hand, hand die van niemand is,
zelfstandig handelend, in een maagdelijk
doorzichtig donker. Oohh!

In de lucht: bejaarde donderkoppen.
Een flikkertje oud licht. Weerlicht.

Realiteit die langzaam tot je doordringt
als een zachtvlezige mijlenlange trein van vraagtekens.

Weerlicht. Keerlicht.

Een losse hand, zelfstandig handelend.

En voelen hoe je eigen hand langzaamaan meebeweegt.

Nazijn

Wilde dieren jagen
op waterillusies.
Mensen de laatste wilde illusies,
die zich in elkanders elliptische ogen
weerspiegelen,
stuiptrekkingen
van oeroude voorouders,
lippelend,
als nakomelingen van opgezette dieren.

Het eeuwig maagdelijke van het tijdelijke.
Alle leven
een naleven van Pilatus:
Wat is werkelijkheid?

Handenwasgebaren. Wanhoopswenkbrouwen.

Blikkeringen
van cameralenzen & voorhoofdsogen.

Dit oneindig doorgespeeld:
negatieve spiegelingen
van onteigende tegenbeelden:
het
adamitisch amen van de tijd. Eindsneeuw.

Je ziet je, droomschim, voortgesneeuwd,
einde-
en eindeloos.

Verdwaalpunten

Spectrumlicht.
Een narratieve wind.

De zomerkloek: vandaag zowaar bevallen
van een mensje.

Regenboogglimlach. Landschap
van overgangskleuren.

Allerwegen verdwaalpunten.
De vijand
- tweehoekige geesten met onweersgezichten -
verdonkeremaand
in de 5de dimensie.

.

De kleine cataclysmen in je
vervluchtigen.

Een wolk van tientonige kolibri's
zoemt rond ons hoofd.

Splinters oerlicht, wenslicht.

En de dag bleef weloverwogen droog.

Wisselkind

1

Onrustige zeeën van tijd.

Hemel verzadigd van levenstekens.

Als een wolk voorbijdrijvend een groot gevoel.

Op aarde: een volwassen wisselkind,
nageboorte uit een schoppenvrouw.

Zo zal het zich ondervinden.

2

Namaakeeuwigheid. Pret-echo's.

De beelden in het levenswater breken.

Zwervende fantomen om in te wonen.

Mimicrywit.

En een immer verweesd wisselkind.

3

IJl esperanto en herinneringslucht.
Witte atheïsten.

De zee die aan je tenen knabbelt.

Dag in dag uit vuur stelen. Zomersneeuw.

Leg je hoofd in je armen, holenman.

Jij, een eensgezind wisselkind.

4

Wachtend op de eerste verlate echo.

De verte komt sluipend naderbij.

Een circulaire wind. Enkele ultieme bloemen.
Trilvisjes in de lucht. Dialogisch licht.

En plotseling geschieden overal verrijzenissen.

Het pieterseliemeisje lonkt. Muziek
van een gitaar zonder snaren.

En een nog onontdekt wisselkind.

Zo blijf ik mij ondervinden.

II

De negenproef

De tijd van grote opgewektheden voor eeuwen voorbij?
Tussen de manshoge grashalmen de laatste
nauwelijks hoorbare fliereﬂuiters.

De luchtmijnen leeggedolven, de zeeën leeggevist
aan spiegelingen & oplosvissen.
De laatste doelloos rondzwervende oplosgoden.

Paspoppen in kogelvrije vesten:
de nieuwe onaanraakbaren.

De laatste voordichters & nadichters.

. .
. .

Negenman en de droom van een lachende derde.

Verdeelpunten

En zo voelt (hij) de postmoderne, superluminale
   god langzaam in zich verdampen,
                het
   duistere nulpunt nabij -
                en opnieuw:
als een zon die steeds weer
   in hetzelfde nadir neerdaalt.

Honderden eindpunten
                als verdwijnpunten,
supersnelle, rasterkleine. Je verdeelt erin,
   zichtbaar en onzichtbaar tegelijk.

Resten nog enkele ongetemde getallen.

En ik tel en vertel me
                tot ik opga
   in de ideale 1-persoonsmassa.

.

Alom heerst rust op de tegenaarde
met zijn al kleinere
                verdwijnende
                oneindige.

Klimaatverandering

Regendruppels van vloeibare hond.

Opwarming van voorgedotterde ideeën.

Wij smelten
en langzaam loopt de geschiedenis onder.

In onze eigen holte zullen we niet meer slapen.

Een witte Eva

Een witte Eva over het landschap uitgespreid,
totaal aanwezig.
Uit haar wijdopen vulva
zwermen legio luid zingende kindskinderen.
Jubeltijd.

Je benen twee landlopers
die je overal heendragen op haar lichaam::
haar binnenwegen nemen al lopend toe
als de onzichtbare zeewegen op een oceaan.

Jij, je zuigt twee keer je lichaamsgewicht aan lucht in
en je levensgeest neemt navenant toe,
iedere vier minuten.

Als een pluizenbol rolt een goed gevoel over het landschap.

En kijk, daar boven je hoofd vliegt een schitterende ziel.

Aftalig

Verscholen in het min-nul.
- Lezema Lima

Ik word ál alfabeter. Correspondent.
De taal overdadig welvoegelijk,
   weldadig aftalig, vol
                middelpuntvliedende
gemoedsgesteldheden, ontbonden zwaartekrachten.

Ik oog ál vervreemder en raak
al ziende uit zicht
            van mijzelf,
en eerlijk gezegd, ik verlang zelfs
   naar het analfabete, de taal
   van microscopisch kleine verhalen
   en bijna onmerkbare vóórgevoelens.

In mijn hoofden verbleken zienderogen de binnenwitters.

Nog even en ik word weer geheel virtueel.

            .

Leven gedaagd vanuit het min-nul.

Nullijn

Het einde, altijd aanwezig,
krult op tot een nul, overborrelend
van toekomstige getallen
in het getalloze uur van de nacht.

En plotseling ben je niet langer van gisteren.

Achter je de bewegende nullijn
waarover je heensprong.

Leven als voorgevoel.

En jij voor de zoveelste keer in de overgang.

Visser

In de droomstille rivier
een weerspiegeling
van vijftig jaar geleden -
een eenzame visser
die zich in het water heeft gefixeerd.

Je staat er, melancholiek,
je eigen
winderige getuige.
Het voelt aan
als een trein die gisteren aankomt,
zonder jou.

Enkele bomen later ben je er weer,
lichtelijk ontdaan, talmoedernstig.
Visser verdwenen.

Wolken als verre herinneringen,
voortijdelijke. Tochtige toonbeelden.
Fossielen herrijzen, gevormd - als wij -
uit aangename materie.
Je hoort de zwerfstenen mompelen.

En daar sta je dan,
aan de derde oever van de rivier
als je eigen winderige getuige,
en het is als adem je
voor het eerst na vijftig jaar weer uit.

Je werpt je hengel uit en vist.

III

De afwatergeest

Koppoter met kopstem,
bestookt door weldoeners. Stop!

Wisselstroomwinden om je hoofd. Wensbewegingen.

Elders, een veld vol dwaallichtjes. Dwaalgeesten.

Een wolk als een zorgenkindje hobbelt voorbij.

Overal liggen verlaten middens, verloren stiltes,
bevolkt door nieuwkomers en hoppende asylanten
als nauwkeurig berekende toevalstreffers.

En weer is het morgen. Is het.
Was het. Was het.

De awatergeest die over de nevenwateren zweeft,
vol wervelende ontroeringen en gemoedsbewegingen.

.

Trots laat je het water koken. Neuriet.

Blessuretijd

1

Stap na tegenstap. Steenwereld.
Mus
valt van het dak, als door
de meewind van de historie
meegezogen. Mijn oude Adam
die in stoten aanzwelt.
O dag van x-entwintig uur.

Opeens een mens ontmoeten.

Zee in een regendruppel,
een traan.

2

Een anekdote kronkelt
als een paaldanser
rond een lantaarnpaal - slingert zich
omhoog in het schitterend nieuwslicht
en lost op.
Zwerfbeelden, fluorescerende.

Schaduwtijd. Intertijd.

Zandroos bloeiend in een steenwoestijn.

Tijd. Dichten (leven) in blessuretijd.

Allekleurenwit

Reuzenwimpers in de lucht, bemoedigend
knipperende,
als van honderden
snel opflikkerende dageraden.
En daar loopt hij, door
luchtige octaven- & kwintengangen
als gehoorgangen.

Alle pupillen open naar steeds onbekendere
dimensies:
onvormen, verschietend,
vormsel, oplichtende en dovende
wajangbeelden, wezens gehuld
in allekleurenwit, lichtwit.

Iets vaart door hem heen, iets, als
een bijna zichtbare wind.

En trilt heel vrouwelijk mee, hij,
trilt mee en verdicht zich.

Lichtwit. Mensheidswit.

Blindgangers & levensgeesten

De vreedzamen, de gezichtlozen.

Een, twee dooddoeners
achter de struiken.

Overval, al spelend geënsceneerd
en bevroren, oogkogels
in hun vlucht verstard.
Toon-beeld
voor verloren blindgangers.

Verbeelding is veelvuldig sterven
en overleven, veelvuldig verdwalen
tussen rondzwervende doelen
en tijdelijk stollende levensgeesten.

Natuur de enige conventie.
De zon als alibi.

Ogentroost. Het donker in je
bloeit open als een zwarte roos.

Tokio mix en koele wijn

Tokio mix en koele wijn
en alleen zijn in je tipi.

Alle wildernis getemd tot
   toendra, een enkel breindier,
neuriënd, malvend.
                Een onbestemde wind
   waait onbekende vocabelen aan.

Een lichte roes doet ijsbloemen ontluiken,
   de laatste zomersneeuw gloeien,
   permafrostwezens herleven
      dansend als nevelgeesten.

Een verregende nevenzon
   cirkelt zich helder,
                in een hemel
bespikkeld met inwitte tijdstippen,

echoloze.
      Zwanger van lichte lemmingen
leviteer je welhaast in je tipi.

Je gaat er zachtjes van zingen.

Nobodaddy's kinderen[aant.]

Van pure aanwezigheid
begint het bronwater te bruisen.

Wilde denkbewegingen. Windnomaden.

Een heel eigen luchtruim voor ieder die vliegt.

Om je het geluid van droge regen
en het vredige gelipp'l van limbische distelvinken.

Maar je mooiste geluksmomenten bewaar je voor later,
voor woensdag 14u35.

Dan ga je weer vuurstenen vuistbijlen maken
samen met andere Nobodaddy-kinderen
in een overdaad aan lachklimaat.

Je lacht je stemhebbend
en ademt verder terug.

. .

Zeg: Sterven een overerfelijke vergissing.

. .

Zeg: Realiteit een voorwendsel voor andere realiteiten?
Elke realiteit een vooroordeel?

En zegt/herzegt: In mijn mond spreekt een wildvreemde tong.

En jij, je wordt de meest virtuele van alle mensen.

.

Dus laten we opnieuw de wind uitvinden.

Nabom

Reeds een XL-jaar lang ligt de A-bom
vergruizeld tussen al mijn neuronen en woorden,
stuifzand dat zich nooit blijvend neerzet,
weerwoorden vormend, spooksel, verwaaiende schepsels
als geestverschijningen, halve aanwezigheden.

Een geteisterd limbisch bos.
Geestesgestoorde zonnebloemen
die niet weten waarheen hun hoofd te wenden.
Van nocteriën ziedende bronwaters.

Hier & daar op het maaiveld
als buitelkruid
een enkele rolberoerte.

Een knetterende zwarte scheet van de zon.
Luchtgaten als mangaten.

Het woord ik dat ontploft in mijn mond.

. .
. .

In een landschap van littekenweefsel:
een verweesde vogelverschrikker,
paljas dansend op I been.

Wekdromen

We zijn stilaan een mondige
   tweeling geworden - éénmondig? -
wij, we zijn ontzettend zwanger van elkaar,
   al vijftig jaar,
         lukraak
één luchtbelabortus per jaar - de rest
   een druiventroszwangerschap vol
   verrassende nageboortes:
               speelbeelden
als spiegelbeelden, elkaar voorbijreppende.

Dit zelfs al slapend.
            Wie
heb je geslapen, verzonken
   in mollendonker, o wie?
Een echovader? een rondvleugelend jeugdikoon?
   alzijdig vormsel met 7 gezichten?
   een negenik, voortijdig ontwaakt?
Wekdromen van millennia-oude ouders?

Nog even en we lossen op in eigen overbevolking,
ópspelend in een wereld van
         ongeboren ikken en cirkelslikkers,
wij,
   iedere hergeboorte een illusie rijker.

         .

Wie weet gaan we morgen weer zwanger van drielingen.

IV

Apocalyps

Twee afwijkende maanstanden
in zijn ogen.
Een hoofd
dat achterstallig donker verspreidt.
Een halo als een onheiligenschijn.

Zo staat hij getekend,
bezworen.

In hem de razernij
van vierkante moleculen.
De natuur een dwangtoestand.

Hij opent zijn vierkante mond.
Brult.
De lucht is verzadigd van dooddoeners.

En aan de einder verschijnt
de apocalyptische dubbelhond.

Nocturne

En zo zijn we er weer, dankzij de spontaniteit
van drie ontevreden doden -
hoor hun donkere drieklank.

Weet, er huizen overal zachtmoedige vermisten.
Overal ben je omgeven door onzichtbaar schrikdraad.
Wee, wee!

Toch adem je door, grootverbruiker van tijd,
zucht terug.

Alles in overgang, alle figuren tussenfiguren.
Alle woorden doorgangswoorden.

Een gewelddadige vredesduif vliegt door je heen,
dodemansvogel die door blijft zweven
tot in het nulde seizoen.

En weer is het herfst, net als honderd jaar geleden
toen je, navader, bedacht werd.
En even, bewogen,
sluit ik mijn ogen, sluit ik mijn ogen.

Minimal music

De ruimte, eens zo groot & alomvattend,
al kleiner & kleiner wordend en inkrimpend
tot niet meer dan een noot
die je kraakt in je hand.

Dan, plotseling, een poollichte nacht: een
andere ruimte,
een ander bewustzijn, een lichter.

Dan stilte. Een ronde stilte.
Eromheen
een nog diepere stilte - als een klein heelal
rond een leeg midden.

.

Kleine krimpende stiltes in je.

Kom van die ondergrondse berg af

Ik hurk boven een gat in de grond
en verricht mijn menselijkheid.
Grondeloos omphalos.

Engelen kruipen als maden uit de grond.
Onderaardse melkwegen van stervende sterren
waaronder zich hoorbare oorlogen voltrekken.
Je darmen kraaien driemaal.

Bovengronds,
de oerangst van de wedergeboren orangoetan.
Lekespelen uitgebeeld in dodemansproza
onder een zelfrepeterende regen.
Versplinterde verte overal verspreid
als gitkristallen.

Blindganger die driemaal kraait.

Echo zonder charisma.

Wacht nog een wijle voor we gaan rouwen.

Lazarus lacht

: (‘Sinds kort weet je alles’) & vervluchtigt
nóg meer (‘Bent alles in allen’) (: Overal even ver
van jezelf verwijderd: niet één keer/maar alle keren.)
   En verdween even via verspeelde gegevenheden.
   En dook weer op in de verdwaalspiegel (verdwijnspiegel?).
Schijnboxt eenzaat, vederlicht
                als door totale totempalen
achtervolgd en geannuleerd.
                Duikt op.
duikelaartje, alzijdig. Deelt zich.
                (‘De mens een geboren epigoon.’)
Kopgeboorte van koppoter. (‘Proefgeboorte?’) Lacht.
                Zegt/zegt:
‘Ik heb een tolk nodig om met mijzelf te kunnen
communiceren.
            (‘In proeftaal?’) (‘Proeftaal.’)
                Lacht.
Lazarus lacht opgelucht.

   Aan de hemel: twee nieuwe oogwitte babymanen.

Een gelukkig maiskevertje

Al die zwervende zenuwen
aan de keerzijde van het hemeltapijt.

In hem een gevoel van talloze
opgekrulde dimensies
die zich langzaam ontwinden.

Alle dingen staan constant op springen.
Maar zie, een gelukkig maiskevertje
stemt het middaguur vredelievend,
het lichtseint naar hartelust.

De lucht een opgelost geheugen.

En daar in de verte verschijnt nu:
een Individu.

.

(Alleen die politieagent herhaalt zich te vaak.)

Meeneemhand

Je hart is - waarlijk - een tikkende tijdbom.
Alle leven naspel.
Levend limbo.

Misschien sta je constant buitenspel
en weet het niet: het zijn
jouw spelregels niet,
niettemin
speel je en speel je mee, alleen
je weet niet met wie.

En het is als stuifmeel, overgewaaid
uit een andere dimensie.
Ongemerkt
word je bevrucht, wordt bevrucht
en weet niet door wat. Je knikt,
alleen weet niet voor wat.

Zo heb ik in mijn leven
tientallen keren mijn jawoord gegeven.

En jij,
geef me nu maar je meeneemhand.

Vijfde seizoen

Droogpissend tegen de gevel van een
horizontale wolkenkrabber.
De Babylonische muur verkruimelt zienderogen,
laat geen leegte na.

Voor je: twee honden in een win-winsituatie,
vrolijke puppy's blaffend in de lucht
als de allemanshondjes van een eensgezind heer:

Om je hoofd rondgonzend
een eeuwenoude eendagsvlieg.
Veel allemanswit. Wereldwit.

In je oorschelp een eindeloze reeks
in- en uitzuchten:
je eigen.

Avond. Aarde in het vijfde seizoen.

In je:
de herinnering aan iets dat nog niet gebeurd is.

Melancholia regained

De jungle van jingles, beltonen, zingende
krokodillen.
Donkerende najaarseiken
in een duistere hemel reikend
als vertikale delta's van gestold bloed.

De totem-adam hunkerend naar zijn verdwijnpunt.
De rottende, roesverwekkende appels
van een verloren paradijs.

Je voelt je, omgekeerd omphalosorakel,
als een Münchhausenlijk dat zichzelf optilt.

Uit een woonkelder, als uit een vernabij verleden,
het masturbatiegekreun van een trombone.

In de voortuin een zielig hoopje junk-DNA
ter grootte van een molshoop.
(Je bespeurt de zwakke uitstraling.)

. .
. .

Een donderhond. Zijn meterslange bliksemtong
likt je hand.
Uit de krochten omhooggekropen
de nieuwe antropoïde.

Samoerai zonder meester.

V

Fladderende motieven[aant.]

De mens, vergeven van zingeving.
Maar jij,
je bent nog niet af: jij,
de bescheidenste van alle verbeelde mensen.

Elf dimensies om in te verdwalen.
Domein
in een homosfeer van onwil, gelegen
in een eeuwig andere derde helft.
Je voelt de ontelbaar vele micro-ontploffingen
in je, kleine Cambrische explosies.
Je bent bij tijden overerfelijk.

Daarom mijn zoon, twist niet met de materie.

.

Stuifzand van versplinterde eeuwen.

Fladderende motieven als vleermuizen.
Paartijd.
Anderdaagse come back van de zon,
een zebragestreepte.
Paartijd.

Hoor! het zachte miauwen van een gemodificeerde kat.

.

Op een parkbankje zit Moeder Natuur, sluimerend.

En un momento dado[aant.]

Die vrouw is een wonder van vormgeving.
Ze verwaait waar je bij staat
   en bepaalt al je windrichtingen.
Intevreden waai je mee
   in de rondzingende wind die je omvangt
      als een nieuw seizoen
   vol verspreide opklaringen en lotswisselingen.

De wereld is barstensvol begincondities.

Voor jou een jarenlange kus in de ruimte
   van een uomo uit louter imago's.

.

Je denkt je een netwerk van enkel heenwegen.

Avatar. Avader

Het zoeken en vinden van de verloren tijd: hier!
hier huist ze, in de dingen en in hem, even
invoelbaar als Formule-1.
   Rondneuzende gelukszoekers, tijdzoekers.
                Zwerfbeelden.
Zelfs de stenen stralen geestkracht uit.
                En de mensen?
Alleen op kijkafstand verdwijnen ze elkaar. Fantoomdoders.
   Dus: Om de dag leven en sterven.
Verloren herinneringen hervonden - van ver voor de oorsprong -
na een blik in spiegelogen.
                Van oorsprong naar oversprong.

.

Versteende tweelingfoetus geïmplanteerd en pas
                dertig jaar later geboren.
Jij, je hebt je oorsprong gefantaseerd: wat volgde
            werd ál reëler en levensechter,
                werkelijkheid
            vol goedgelijkend niets. Toekomstherinneringen,
hartverwarmende,
       als in de derde helft van de spiegel of doorkijkspiegel.

.

En het is als gelukzalig wandelen
                in het Eden van een herbarium.
Lokvogels. Bomen in blijde verwachting.
                Experimentele travestietrozen.
En wij opnieuw verliefd -
   (Waar komen al die navelloze schepseltjes toch vandaan?)
- de homo habilislippen tegen elkaar - de eenpersoons-
   lichamen bijna huidloos en spiegelloos.

.

Een bonobovingerige dageraad. Herziene
zwerfbeelden, helderziend van de vreemde kleuren.

Laat hem tussen de luchtbeesten grazen, zich
verslikken in wind en licht en zich laven
aan awater, hij avatar, avader.

Un coup de dés: giswerk

(Vele dobbelsteenworpen
heffen het toeval op.)

Je volgt de tijdwijzers van de vollemaan,
de snel ronddraaiende,
en het is
altijd en nooit te laat.
Daarom
gis je er levenslang naast
: en zo ontspringen de dingen en lievelingen.

Weerwind blaast door de materie,
vormwind blaast je.

Daarom adem je er levenslang naast,
gokt je in leven.

.

Meerlingworpen. De dag een fijnverdeelde
sympathetische nul
die zich over alles heenlegt.

Er is welhaast sprake van een hallogebeuren.

En jij, ja, je komt als geroepen, geroepen.

En zij: Kom, laten we de erotiek bedenken.

.

De veel te snel verouderende minuten.

.

De maan tikt & tikt.

En, deeltijddichter:
weer is het altijd en nooit te laat.

Postpastorale

'n Plasje zonlicht van de vorige dag
lag op de grond te glinsteren, als nieuw.
De hele wereld
leek meelevend. In de lucht
een inwitte dagmaan.
Zelfs de dagloners & dagjesmensen waren gezeggelijk
tussen de vele tuinkabouters met faalangst.

En een machtig gevoel van gezonde armoede
verspreidde zich over de aarde,
blozende honger
naar meer.
De merels met hun maniakale tonaliteit
overspeelden zelfs het positivisme van de tuinslakken.

Onmerkbaar bewegende zwerfkeien.

Voor je: de hoogopgestapelde verloren voetstappen
als menhirs tussen de luchtgraven.

. .
. .

En daar duikt de voltijdstomtom weer op,
die eenmotorige mug uit het jaar nul.

Ga uit mijn hoogtezon
en verdwijn uit je ogen!

. .
. .

Van opluchting adem ik een lichaam aan lucht in.

Handliefde

Mijn dame is gehuld in mooi.

Soms zijn we bijna onzichtbaar.

Allemanswit,
in ons en elders.

Maar meestal zijn wij zeer mededéélzaam
en strelen elkander zichtbaar, verwijlend
in een wijwereld vol handliefde.

En het is of je met voorzichtige vingers
een levenskrachtige zieke boetseert.

Hartstochtelijke bijna-doodkussen,
eindeloze, eindeloze.

Allemanswit. Niemandswit.
(1+1 is oneindig.)
Eeuwig huist in ogenblik.

.
.

Om ons de rondcirkelende winden.
Maanwater.

.
.

Wij voelen ons tevreden over ons hele lichaam.

VI

Verlichte reuzendwerg[aant.]

‘En weer dat vreemde ongeboren iets,
dat in alle mensen is.’
Iets in je
begint langzaam te materiën.

En weldra richt ik mij op: kleuterreus,
schaduw werpend & brommend.
Ik grom theatraal,
vermorzel de tomtoms met mijn tanden
- eeuwen geleden -, verorber de oude chocoladesoldaatjes
- van gisteren -, snuif aan de achter mij gelaten
poepbruine lijfsgod - de tijdloze.

Dan, met de geur van de vorige eeuw nog in mijn neusgaten,
openbaar ik weer mijn geheime receptuur om licht te maken.

Lichtvogels tussen luchtplankton. Drie geïllumineerde
babypiraten (met chocogeur).
Muizengoden als minieme mogelijkheden.
Een wolk van duizenden briljante embryo's.

.
.

Alle tekenen voortekenen (van zichzelf).
Een verblindende kwene.
Haar ooglicht valt op mij.
Dus tijd om een kind weg te geven.

Tijd om een kind weg te geven,
zelf
hakend naar borstvoeding.

. .
. .

Boven ons: een vlucht verlichte zielen.

Onder ons: onze fecale lijfsgoden.

. .
. .

In mij huist het bekende onbekende.

Volmaakte namaak

Laat ochtendontbijt, als een uittreding
(een herkende), uitlopend op het zichtbare
   weerbericht van zijn gezicht.

Opklaring.
         Leven: steeds 1 dag respijt.

Bidstilte buiten. De voorafschaduwing
   van andere eenzelvige schaduwen,
voorgevoel als visioen van het geweesde.

En dan,
      ben ik er weer.
            Het is als
octrooi aanvragen op een openbaring,
steeds opnieuw, steeds opnieuw
                  de volmaakte namaak.

En kijk, daar loopt op straat een onwillig wonder:
                        een mens!

(De namaak vervolmaakt.)

De nanaam. Anoniem

Ein ding und nit ein ding.
- Angelus Silesius

Ieder de vrije ruimte
ter grootte van 1 lichaam.

Alle gebeuren aan deze zijde (gene zijde is niet)
en dat is voldoende
leegte en leegte^{+}, alles
plusminus (aan déze zijde).
Medehistorische memen
(van voortijd tot (on)voorspelbare natijd.).
(Tij en ontij.)

Nooit uitgespeeld (buiten het speelveld
binnen het speelveld):
wij, eeuwige premiejagers,
prehistorische azers op microwild.

Zijn speels kinderrijk hoofd tolt rond de aarde.
Zíjn zon.
Hoofd, sta stil! Stil!

Verstild, zelf het onzegbare zeggen
(de naam voorbij laten gaan)
(de afdoende naam).
Stemmen! Stemmen!
(Instemmen. Meestemmen. Afstemmen.)
Alles in naam van de nanaam.
Anoniem.

Nocturne

De nacht doorlicht zich al meer.

Ik praatte zachtjes met elkaar.
Krekeltaal. Oehoetaal.

Hoor hoe je hart klopt
aan de andere kant van de aarde.

De maan gongt ingehouden.

En zelfs de dood houdt even je adem in.

Je windzucht & wokkelt

Diep, diep vruchtwater,
levensecht.

Een ernstig onderwateroog
als een octopusoog
kijkt ons na,
terwijl wij
bellen blazend
in de hoogte verdwijnen.

Gestolde vliezen breken.
Erboven
verwonderde schimmen, een verdronken
spiegelbeeld
dat zich langzaam herkent.

In de lucht: wind
zonder windrichting.

Lege spreekwolkjes verlaten je lippen,
vullen zich
met raadselachtige runen.

Je windzucht & wokkelt.

No hay caminos[aant.]

1

Vannacht bevallen van een vacuümbaby.

Je vibreert als een kleuter opgesloten in een teddybeer,
net als al die vele eendagskinderen om je heen.

Hoor, het geluid van duizenden knijpkikkertjes:
het klinkt overweldigend geruststellend.

En je zwermt uit, bezeten van eenlingen, babymorfemen.

Mijn zoon, no hay caminos, wegen maak je al lopend.

2

De volgende gedachte bestijgt de overtreffende trap.

Huilende wolfskwinten. Gelijkzwevende
halfgetempereerde woorden.

Kleine stroomversnellingen in de tijd
en het pristine gezang van duizend breinvogeltjes.

Voorwaar, vandaag voelen wij ons bijna vijandig eenvoudig.

En ik: In de vermomming van mijn eigen ego
schenk ik je het mijne en het mijne.

En zij: Kom, laten we drie nieuwe vrienden maken.

Alle tijd zoektijd

voor André

De steen heeft een hard geheugen.

Je weet dus dat je erin zit.

Eenvoud is het meest cryptische.

Alle tijd zoektijd. Sluitertijd.

Boven ons een zwerm zenuwvogels.

En de wereld geheel en al wit.
Doelwit.

Pointillistisch communist

De stilte van het midden
in je hoofd,
eromheen
een heel wisselvolk aan randfiguren & triaden.
Tijd vol vierkante minuten & tweehoeksgeesten.
Turbulenties als ingewandschommelingen.

Het alomtegenwoordige buitengebeuren,
decor voor liefdevolle ledepoppen, lokalo's,
lege godensilhouetten en vreemde imago's,
het overweldigt je soms en
schokschouderend
ronkel je mee, in krakkemikkige reeksen,
jij, pointillistisch communist.

Je lijkt wel een zevenling
of
een octogenool! Tel
liever terug
en terug, jij,
- alle nullaria achter je latend -
eeuwig op zoek naar het zuivere ongetal
en het zwervende midden.

O, altijd te leven in kleine boontjes!
gedichte zéronen,
immortellen,
zevenzonen!

Navoelend

De rechthoeken van het raam
ogen zo volmaakt
dat ik van bewondering
zelf rechthoekig word.
Het doorluchtig licht weerkaatst zich
tot in het oneindige in mij.

Gearceerde schaduwen
scheppen hun eigen vóórbeelden.
Her & der
aardluchtpopulaties,
wemelend
van liefdesembryo's,
ópglinsterend in het licht, als kleine
prille oogballen
die alles zien.

En door je heen vaart een heel nieuw gevoel.
Gevoel als een voorgevoel.

VII

Taodicee[aant.]

Verdubbeling van de weg waarheen.
Taodicee.
Twee gelukkige navelstaarders sluiten elkanders ogen.
Niets verschrikkelijkers dan altijd jezelf te zijn.

Eéndagspersonen als eendagsvlinders.

Een standbeeld kijkt
alsof hij! het daglicht heeft uitgevonden
en, windrichtingen scheppend, behept is met
de verlichte hartsgeheimen-van-iedereen.

Eéndagspersonen.
Verspreid ronddrijvende zieleroerselen.
En op het maaiveld een zelfdichter die
nulmeridiaan na nulmeridiaan overschrijdt.

.

De oerhond blaft. En hoor,
de wind gaat van mond tot mond.
De zon stuitert een paar maal
en verdwijnt in de grond.

. .

Wij kwenen
en verwisselen langzaam van leden & heden.

Dus tijd voor neologismen.

Van alle legende ontledigd

Moeders die hun baby's de lucht in werpen,
waarin ze verdwijnen
om nooit meer
als engelen neer te dalen.

Soms blinkt nog de weerschijn of afglans
van eertijds hogere wezens,
de bijna doorschijnende:
ze vervluchtigen zienderogen
en, minutenmensen die wij zijn,
we herinneren hen zelfs niet meer.

Op aarde of tegenaarde
de overgeleverde natuur
met het opstandige gras & de omnivore denkinsecten,
de bijna theoretische dieren & fabeldieren.

De hellehond getemd tot huishond.
De tientitaan: pygmee in een telefoon.

Ook de tegenstribbelende zon wordt gelijdelijkaan
van alle legende ontledigd. Maar ik
- tis maar dattu tweet -
ik hou voorgoed dat veertje in m'n reet.

Nieuwe dag

Wakker worden
en het is als het ontwaken der mensheid.

Meebewegende wegen

Trilvisjes in de lucht.Trekvogels
zonder nationaliteit.

Boventonen worden ondertonen.
Je hoort ze in je andere oor, jij,
met je duizenden familieleden in je
en toch bijna uitgestorven.

Terugweg altijd langer dan heenweg?
Bewegende wegen
naar bewegende doelen.

Alles doelzoekend, alles bedoelend,
eeuwig op weg
naar het beloofde land dat het land is van anderen.

Horizon die keer op keer op je toekomt en jij
het verdwijnpunt.
Het verdwijnpunt ligt in je.

In je hoofd speelt nog een heel klein denkbeeldje
als een nabeeldje.
Het jojo't in je.

. .

Passeer me. Groet me van mij!

Ik denk aan dino's[aant.]

Ik denk aan dino's van 70 miljoen jaar oud
en adem langzaam in: ik, tachtigjarige,
word 70 miljoen jaar oud en voel al mijn
toekomstige kinderen
- voel het aan mijn vruchtwater -,
voel
hoe ze zich spelen, dino's spelen, mij spelen
én naspelen, dóórspelen.
Hoor,
het ruisen van de droomboom in je achtertuin,
met zijn verliefde vertakkingen
tot in je vingertoppen, je clavicord van clitorissen.

Een nieuwe Cambrische explosie
en je bent er weer,
voltallig: dit jaar werd het volgende jaar,
jaar vol speelse oproepbaby's als woelgeesten
en springlevende matroesjka's.

Je lijft de lieveling in.
Maar zij, ongezien,
zij blijft vannacht in haar moeder slapen.
En ik,
ik worstel mij eeuwenlang door de droomtijd heen.

Hoe van een oude dag een nieuwe dag te maken[aant.]

Wakker geworden en de wereld bijgedacht
tot wat ze is.
De omgekrulde Weg als een ouroboros
in het landschap. (Zijn gif dat hem verlevendigt.)
(Ontspant.)
Zijn staart schiet los.

In de weiden grazen alweer de bomen. Boeren-met-pet
ontwerpen zichzelf.
Het regent windrichtingen,
kikkerkleine.

.

Een reusachtige zwerfhond,
als een god
zonder vaste woon- of verblijfplaats
en zonder eigen eigenaar, rondstruinend.

En zie, daar loopt - zich de land- en zeewinden
van anderen toeëigenend - een dichter,
een Jahwehwolkje boven zijn hoofd,
een leeg spreekwolkje.

.

Een liggende rookpluim als een vingerwijzing.
Een paar meisjeshuizen, drooglijnen met windlinnen,
witte tutu's.

‘Dan denkt hij paarden en ze gaan in galop.’

. .

En ik, ‘ik werd vandaag verwekt’.

Bedenktijd[aant.]

Achteroverleunend in mijn luchtstoel,
de aarde
deinend, deinend - als een filosofische zee -
en ik meedeinend, meezwijgend,
aan mijn voeten
een krulharig imperfectum, een ingedikte wind
als een windhond.
Waterbaby's. Buikrommelende
gemoedsbewegingen.

.

Tien minuten tiktaktijd
en
alles zo heerlijk abstract
als een eindeloze reeks dalende driehoeken
op weg naar een gedroomd polygoon, een
apollinisch uurwerk.

Agone muziek? Agonmuziek. Tritonen.
Je hoort ze onder je.
Diep onder je.
Nóg dieper.

Je vervormt, smijt wat met minuten
als mikadostokjes
en schept ontijden
als leeftijden (als ontijden).

Het rommelen van wereldorganen. Legitiem onweer
van lege woorden
als ultieme voldoening, genoegdoening.

.

Drie minuten tiktaktijd.
Gedenktijd.
Je gevoelshuishouding is op orde vandaag.

.

Na mini-eeuwen ouderdom
weer langzaam preluderend op -

Tiktak.
Tiktak.

.

Sheherazado

Spreek, geheugen, spreek! Taal
spreek ons!
Alle woorden altijd de laatste
of de voorlaatste.

We zitten in de holte van elkanders hand
en zien ons:
onze favoriete realiteit.

En weer zijn er meer manen & maanden
dan het jaar telt, meer uren
dan de dag telt.

Dus laten we elkander blijven spreken.

.
.

Zo worden wij zichtbaar & dichtbaar.

. .

Alle poëzie dateert van vandaag.

Ik haast mij om nergens aan te komen.

Notities

Avatar. Avader.

Avatar: veranderende toestanden en (door)leefsituaties, ook de grondeloze, archaïsche, archetypische.

Bladzijde 5

Eppur' mi muovo, naar het ten onrechte aan Galilei toegeschreven ‘Eppur' si muove’.

Bladzijde 60 en 61

No hay caminos, hay que caminar is, als ik me goed herinner, eens gebruikt door de Italiaanse componist Luciano Berio.

Wolfstonen: onzuivere tonen die een huilend geluid teweegbrengen. (Wolfskwint.)

Bladzijde 29

‘Nobodaddy's kinderen’ is de titel van een trilogie van Arno Schmidt: *Nobodaddy's Kinder*. ‘Nobodaddy’ is de naam die William Blake gaf aan God: ‘Old Nobodaddy’ van de kerken.

Een zin in genoemd gedicht is een variant van Nietzsches ‘Jedes Wort ist ein Vorurteil.’

Bladzijde 45

En un momento dado. Cruijff's Spaanse vertaling van: op een gegeven moment.

Bladzijde 55

‘Verlichte reuzendwerg: ‘En weer dat vreemde ongeboren iets...’ uit Kenneth Patchen: *Het dagboek van Albion Moonlight*.

Bladzijde 66

Taodicee. Kwenen: werkwoord van kween, kwene: halfslachtig wezen, afgeleid van het Engelse ‘queen’.

Bladzijde 44 en 70

Ik denk aan dino's. Cambrische explosie: geologisch tijdvak (15 miljoen jaar geleden), waarin veel nieuwe soorten optraden.

Bladzijde 71

Hoe van een oude dag een nieuwe dag te maken. ‘Hij denkt paarden en ze gaan in galop.’ Uit prehistorische Chinese tekst.

‘Ik werd vandaag verwekt.’ Psalm 28. Nieuwe vertaling.

Bladzijde 72

Bedenktijd. *Het apollinisch uurwerk* is de titel van een boek van Louis Andriessen en Elmer Schönberger over de muziek van Igor Stravinsky; Agon is de titel van een van Stravinsky's composities. Agon = wedstrijd. Agone = strijdloze, hoekloze.